
THE LAST
PERSON
STILL
THERE

KÜSZÖB 8

Az utolsó, aki még ott van

Van egy szó, amelyet korunk kevéssé szeret.

A maradás.

Régi szónak tűnik.

Divatjamúltnak.

Szinte gyanúsnak.

Olyan korban élünk, amely a mozgást, a sebességet, a folyamatos változást ünnepli. Mindennek gyorsan át kell alakulnia. Mindent le kell cserélni. Mindennek fejlődnie kell.

Mégis, saját életemet szemlélve, nem azok az emberek hagyták a legmélyebb nyomot, akik a leggyorsabban futottak.

Azok voltak, akik maradtak.

Nem ugyanazon a helyen maradtak.

Nem ugyanabban a pozícióban maradtak.

Nem ugyanabban a megszokásban maradtak.

Hűek maradtak valamihez.

Egy elvhez.

Egy felelősséghez.

Egy ígérethez.

Egy emberhez.

Önmaguk egy hiteles részéhez.

Sokáig összetévesztettem a sikert a mozgással.

Minél többet utaztam, minél többet dolgoztam, minél több tapasztalatot gyűjtöttem, annál inkább az volt az érzésem, hogy haladok előre.

Részben igaz is volt.

De ez csak az igazság egy része volt.

A másik részét sokkal később fedeztem fel.

Előrehaladni nem feltétlenül jelenti azt, hogy eltávolodunk.

Néha azt jelenti, hogy maradunk.

Sok olyan pillanatra emlékszem, amikor a legegyszerűbb választás a feladás lett volna.

Nem azért, mert hiányoztak volna az alternatívák.

Épp ellenkezőleg.

Az alternatívák számosak voltak.

Új lehetőségek.

Új irányok.

Új kezdetek.

A világ mindig kínál új indulásokat.

Folytonosságot sokkal ritkábban kínál.

A folytonosságot fel kell építeni.

Napról napra.

Taps nélkül.

Címek nélkül.

Közönség nélkül.

Az élet láthatatlan részében.

Abban, amelyet szinte senki sem lát.

Idővel rájöttem, hogy minden ember különböző évszakokon megy keresztül.

Vannak a hódítás évszakai.

A felfedezés évszakai.

A növekedés évszakai.

Aztán jönnek az ellenállás évszakai.

Azok, amelyekben a kérdés nem az, hogy:

„Milyen messzire tudsz eljutni?”

Hanem az, hogy:

„Meddig tudsz jelen maradni?”

Nehéz évszakok ezek.

Mert nem hoznak azonnal látható eredményeket.

Nem születnek belőlük hősies fényképek.

Nem szülnek látványos történeteket.

De formálják a jellemet.

Sokkal jobban, mint a győzelmek.

Ismertem embereket, akik rendkívüli karriert építettek, de nem sikerült kapcsolatot építeniük.

Embereket, akik hatalmas szervezeteket tudtak vezetni, de képtelenek voltak szembenézni egy nehéz beszélgetéssel.

Embereket, akik meghódították a világot, és elveszítették önmagukat.

Őket figyelve megtanultam valamit.

Az, hogy maradunk, nem földrajzi kérdés.

Erkölcsi kérdés.

Tízszer is válthatsz országot, és hűséges maradhatsz ahhoz, ami számít.

Egész életeden át ugyanabban az utcában élhetsz, és elárulhatod minden elvedet.

A különbség nem a megtett távolságban rejlik.

Hanem a hűségben.

A hűség gyakran félreértett szó.

Sokan a mozdulatlansággal társítják.

Én a következetességgel társítom.

A hűség nem akadályoz meg abban, hogy változz.

Abban akadályoz meg, hogy elveszítsd önmagad.

És ez a különbségtétel alapvető.

Az évek során sok átalakuláson mentem keresztül.

Szakmaiakon.

Személyeseken.

Belsőkön.

Néhány döntést önként hoztam meg.

Másokat az élet kényszerített rám.

Nem mind volt kellemes.

Nem mind volt helyes.

De egy dolgot igyekeztem megőrizni.

A folytonosságot aközött, amit kijelentettem, és amit tettem.

Nem mindig sikerült.

Senkinek sem sikerül mindig.

De megpróbáltam.

És az élet gyakran éppen ezt méri.

A próbálkozást.

Nem a tökéletességet.

Az egyik legelterjedtebb illúzió az, hogy az erő a rendkívüli pillanatokban mutatkozik meg.

Én az ellenkezőjét fedeztem fel.

Az erő az ismétlésben mutatkozik meg.

Abban, hogy minden reggel felkelsz.

Abban, hogy megteszed, amit meg kell tenni.

Abban, hogy továbbra is jelen vagy, amikor senki sem veszi észre.

Abban, hogy nem hagyod el azt, ami megérdemli, hogy őrizzék.

Csendes hősiesség ez.

Szinte láthatatlan.

És talán éppen ezért hiteles.

Gyakran gondolok azokra a kötelékekre, amelyek átszőtték a létezésemet.

Család.

Barátok.

Munkatársak.

Szeretteim.

E kötelékek közül sok azért maradt fenn, mert valaki maradt.

Nem volt tökéletes.

Nem volt legyőzhetetlen.

Egyszerűen jelen volt.

Amikor bajok jönnek, gyorsan kiderül, ki hajlandó maradni.

Amikor minden jól megy, emberek vesznek körül.

Amikor minden nehézzé válik, a tömeg megritkul.

És éppen abban a pillanatban bukkannak fel a hiteles jelenlétek.

Kevesen vannak.

De elegen.

Egy élet minősége ritkán függ attól, hány emberrel találkozol.

Attól függ, hányan maradnak, amikor az út bonyolulttá válik.

Az évek múlásával a maradást a bátorság egy formájának kezdtem tekinteni.

Sokkal nehezebbnek, mint a menekülést.

Sokkal nehezebbnek, mint a kezdeti lelkesedést.

Sokkal nehezebbnek, mint az ígéreteket.

Mert az ígéreteket egy pillanat alatt kimondjuk.

A maradás éveket kíván.

Áldozatokat kíván.

Türelmet kíván.

Jellemet kíván.

Sokan elkezdik.

Kevesen folytatják.

Még kevesebben maradnak.

Visszatekintve nem vagyok büszke minden döntésemre.

Senkinek sem kellene annak lennie.

De egy dolgot elismerek.

Azokban a helyzetekben, amelyek igazán számítottak, igyekeztem ott lenni.

A családomért.

Az emberekért, akiket szerettem.

A felelősségekért, amelyeket vállaltam.

Az adott szavamért.

Nem mindig tökéletesen.

De a lehető legőszintébben.

Végül talán az élet nem azt fogja kérdezni tőlünk, hány helyen jártunk.

Hány címet halmoztunk fel.

Hány sikert gyűjtöttünk.

Talán egy sokkal egyszerűbb kérdést tesz fel nekünk.

„Amikor eljött a maradás pillanata, hol voltál?”

A válaszom nem tökéletes.

De őszinte.

Ott maradtam.